

DEVĚT

Hughartova soukromá veterinární klinika
Lincoln City, Oregon
úterý 1.11 hodin

Doktor Elliott Hughart váhal, zda potlučeného černého labradora uspat, nebo ho prostě nechat umřít. Před takovým rozhodnutím stával rok co rok. A nikdy to nebylo o nic lehčí.

Pes ležel na jednom z operačních stolů z nerezavějící oceli, v rozporu s logikou stále ještě živý. Jinak byl na veterinární stanici klid a ticho. V drátěných klecích dřepělo pár dalších zvířat. Chovala se tiše, ale byla neklidná a nedůvěřivá.

Venku byla tma a mrholilo jako obyčejně touto noční dobou, ale bylo poměrně teplo, a tak zvěrolékař nechal otevřené dveře. Vlhký vítr zmírňoval zápach chemikálií a vystrašených domácích zvířátek, jimiž houstl vzduchu. Hughart vždycky věřil na léčebné vlastnosti čerstvého vzduchu, a to platilo jak pro zvířata, tak pro lidi.

Byt měl v horním patře. Televizi nechal zapnutou, jedinou soupravu nádobí neumytou. Beztak trávil víc času dole, v ordinaci, na operačním sále a v laboratoři. Tahle část domu mu byla bližší, to byl jeho pravý domov. V místnostech nahoře jenom spal a jedl.

Po všech těch letech Hughart pokračoval ve své veterinární praxi spíš ze zvyku, než že by doufal v nějaký velký úspěch. Celou tu dobu se protloukal, jak to šlo. Místní občané k němu chodili pravidelně, jenomže mnoho z nich počítalo, že jim bude zvířata léčit zadarmo – jako přítel nebo soused. Občas se u něj zastavovali turisté, když mělo jejich zvířátko nehodu. Případů, jako byl tento černý labrador, zažil Hughart hodně. Turisté mu s pocitem viny přivázeli zdechliny nebo dosud žijící, leč vážně zraněná zvířata a čekali, že Hughart udělá zázrak. Někdy u něj zůstávali, dokud pacienty neošetřil. Ale většinou – tak jako nyní – hned odjížděli a pokračovali v přerušeném výletu.

Černý labrador ležel, třásl se, funěl a kňučel. Ocelový stůl byl od krve. Hughart nejprve dělal, co se dalo, aby zašil rány, zastavil krvácení, ovázal nejhorší šrámy – ale ani nepotřeboval rentgen, aby zjistil, že pes má roztříštěnou pánev a rozdrcenou páteř a větší vnitřní zranění.

Labrador neměl známku, natož adresu. Ze zranění se nemohl vylízat, a i kdyby je nějakým zázrakem přežil, Hughart by neměl jinou možnost, než ho dát do útulku pro opuštěná zvířata. Tam by několik dní seděl v kleci a žalostně doufal ve svobodu. Nakonec by přišel i o tu naději.

Nadarmo. Všechno to bylo marné. Hughart se zhluboka nadechl a povzdychl si.

Pes se mu chvěl pod rukama, ale tělesnou teplotu měl vyšší, než veterinář pozoroval kdykoliv předtím u libovolného zvířete. Dal mu teploměr a byl doopravdy zvědavý. S úžasem sledoval, jak digitální stupnice ukazuje nejdřív 39,4 a pak 40 °C. Normálně by měl mít teplotu 38,6, nanejvýš 38,9

stupně. A v šoku z úrazu by ještě měla klesnout. Místo toho stoupla na 41,1 stupně.

Odebral mu vzorek krve a potom pečlivě zkoumal další příznaky nemoci, nějakou příčinu horečky, která z jeho těla sálala jako z pece. To, co zjistil, ho však překvapilo ještě víc.

Těžká zranění jako by se rychle hojila rány zacelovaly. Nadzvedl obklad, který mu přiložil na šrám na hrudním koši, ale i když byla gáza nasáklá krví, po ráně ani známky. Jenom zcuchaná a slepená srst. Zvěrolékař věděl, že si to určitě pouze představuje, že to má na svědomí jeho zbožné přání psa zachránit.

Přestože to bylo vyloučené. Srdce nepřestávalo doufat, i když rozum varoval, že ta naděje je bláhová.

Pes tiše kňoural a třásl se. Mozolnatým palcem mu Hughart zdvihl pevně zavřené víčko jednoho oka. Bylo zatažené mléčným povlakem jako nedovařené vejce. Pes byl v hlubokém kómatu. Měl odzvoněno. Sotva dýchal.

Teplota stoupla na 41,7 stupně Celsia. I když nebyl zraněný, už tahle teplota byla smrtelná.

Z vlhkých černých nozder čurkem vytékala krev. Když si Hughart všiml červené stopy po krvi na chlupech jemného čenichu, rozhodl se, že mu trápení ukrátí. Čeho je moc, toho je příliš.

Chvilí na psího pacienta upřeně hleděl, potom se došoural ke skřínce s léky, odemkl dvířka a vyndal z ní velkou injekční stříkačku a lahvičku euthanolu, koncentrovaného pentobarbitolu sodného. Pes mohl vážit 25 až 35 kilogramů. Doporučená dávka byla zhruba jeden krychlový centimetr na každých pět kilogramů a trochu málo navíc. Natáhl do stříkačky 10 cm³, což bylo víc než dost.

Kdyby se někdy dostavili majitelé, v knize pacientů by našli zápis „PTS“, eufemismus pro ránu z milosti... jinými slovy ukončení trápení, jak ho učili na veterinářské fakultě.

Jakmile se rozhodl, už se nezastavil. Sklonil se nad psa, vpíchl mu jehlu do kůže za krkem a klidně, ale rozhodně vstříkl smrtelnou dávku. Po těch četných těžkých zraněních sebou černý labrador při bodnutí ani necukl.

Štěrbínou ve dveřích dovnitř foukal studený a vlhký vzduch, ale pes zůstával horečnatý.

Doktor Hughart vzdychl a odložil použitou stříkačku. „Promiň, brachu,“ řekl nahlas. „Ať se ti zdá, jak honíš zajíce... někde, kde nebudeš muset dávat pozor na auta.“

Chemikálie začne brzy účinkovat, přeruší mu dýchání a vzápětí zastaví srdce. Nenávratně, ale nenásilně.

Nejdřív však Hughart odnesl vzorek krve do malé laboratoře v sousední místnosti. Vysoká teplota mu pořád nešla do hlavy. Nikdy se s podobným případem nesetkal. Pokud zvířata přežila zranění způsobená nárazem motorového vozidla, často bývala v šoku, avšak nemívala takovou horečku.

Zadní místnost měl důkladně uspořádanou podle systému, který si za desítky let vypěstoval, ačkoliv by se náhodnému pozorovateli mohla dát přecpaná. Rozsvítil stropní svítidlo a kápl vzorek krve na sklíčko mikroskopu

stojícího na umakartové desce. Nejprve musel zkontrolovat množství bílých krvinek, aby zjistil, zda pes nemá v krvi nějakou infekci nebo parazity.

Třeba byl velmi nemocný, nebo dokonce umíral ještě předtím, než ho auto srazilo. Tím by se vlastně dalo vysvětlit, proč byl netečný a nereagoval na blížící se automobil. tak vysoká horečka by byla nesnesitelná. Jestli byl pes vážně nemocný, Hughart o tom musel učinit zápis.

Ve vedlejší místnosti, určené pro operace a zotavování, se dva psi dali do štěkání a kňučení. Kočka začala vriskat a klece rachotily.

Hughart tomu nevěnoval velkou pozornost. Na typický chaotický zvuk, který psi a kočky vydávali, si za ta dlouhá léta zvykl a byl k němu hluchý. Vlastně ho spíš udivovalo, jak jsou zvířata klidná, když je nechá pohromadě za zvláštních okolností, zavřená přes noc v kleci. Beztak již trpěla bolestí po kastraci nebo jiném zákroku, který si vyžádal jejich pobyt na veterinární stanici.

Jedině zvíře, o které si dělal starost, byl umírající černý labrador. Nyní již měl euthanol zabírat.

Hugharta zlobilo rušivé přítmí, a proto rozsvítil jasnější zářivku, zastrčenou pod skříňkami, a malou lampičkou si osvětlil skleněnou destičku na mikroskopu. Promnul si oči, zadíval se na kapku krve a otáčením kolečka zaostřoval.

Pes měl nyní odplouvat do říše věčných snů – avšak jeho krev byla zcela živá.

Vedle obvyklých červených a bílých krvinek a krevních destiček zvěrolékař pozoroval drobnou flíčky, malé stříbrné složky... jako třpytivé hranaté krystalky, které se samovolně pohybovaly sem a tam. Jestli to byla nějaká rozsáhlá infekce, nepodobalo se to žádnému mikroorganismu, jaký kdy viděl. Ty podivné tvary byly stejně velké jako krvinky a pohybovaly se tak rychle, že po nich zůstávaly jenom šmouhy.

„To je neuvěřitelné,“ žasl a v klaustrofobicky těsné laboratoři to znělo ještě hlasitěji než ve skutečnosti. Často promlouval ke zvířatům kolem nebo sám k sobě, ale nikdy mu to nevadilo.

Nyní si však přál, aby nebyl sám. Rád by vedle sebe měl někoho, s kým by se mohl podělit o tento úchvatný objev.

Co to bylo za nemoc nebo infekci? Po dlouhé praxi ve zvěrolékařství by si myslel, že už zažil všechno. Ale ještě nikdy nebyl ani zdaleka svědkem něčeho podobného.

A doufal, že to není nakažlivé.

Tento přestavěný objekt byl po desítky let jeho domovem, pracovištěm, ale teď mu připadal divný a zlověstný. Jestli měl ten pes nějakou neznámou nemoc, měl by to oznámit Středisku pro potlačování chorob.

Věděl, co dělat v případě výskytu vztekliny nebo jiných chorob, které běžně postihovaly domácí zvířata chovaná pro potěšení. Avšak tyhle mikroskopické... štěpiny? Ty pro něj byly naprosto cizí.

V zadním operačním sále zvířata v klecích spustila obrovský povyk, vřeštěla a štěkala. Stařec si toho všiml podvědomě, ale ani ten rámus ho nevytrhl z úvah nad tím, co viděl pod mikroskopem.

Protřel si oči, znovu zaostřil mikroskop, rozmazal obraz a zase zaostřil. Třpytivé flíčky tam byly stále, kmitaly a rozhýbávaly krvinky. Polkl. V krku mu vyschlo, div se nedusil. Co teď?

Vtom si uvědomil, že štěkot a mňoukání v klecích operačního sálu přerostly v takový hřmot, jako když se liška vloupá do kurníku.

Hughart se prudce otočil, vrazil do kovové stoličky, převrhl ji a poskakoval po jedné noze, protože mu bolest vystřelovala až do boku. Když konečně dohopsal do operačního sálu, hned se podíval na klece a postřehl, že uvězněná zvířata se tisknou k mřížím ve snaze dostat se pryč ze středu místnosti.

Ani se nepodíval na černého labradora, protože už měl být dávno mrtvý – ale najednou uslyšel, jak po hladkém povrchu nerezavějící oceli klapou packy.

Pes se postavil na všechny čtyři, oklepal se a seskočil ze stolu. Na čisté desce po něm zbyla krvavá skvrna. Nebyly na něm patrné žádné rány. Oplýval energií a vypadal úplně zdravý.

Hughart stál jako opařený a nemohl uvěřit ani tomu, že pes nabyl vědomí – navzdory vážným zraněním a usmrcení z milosrdenství. Natož tomu, že seskočil ze stolu. Bylo to stejně neuvěřitelné jako hemžící se nákaza ve vzorku jeho krve.

Zatajil dech a zvolna se k němu blížil. „Tak ukaž, brachu, ať se podívám.“

Pes se zachvěl, zaštěkal na něj a pak couvl.

ŠESTNÁCT

Nemocniční márnice
Portland, Oregon
čtvrtek 2.04 hodin

Někoho by možná napadlo, že být v noci sám v márnici je strašidelné. Nebo přinejmenším důvod k nepříjemnému pocitu. Avšak pro Edmunda bylo ticho a přítmí v nemocnici nejlepší prostředí pro studium. Byly to pro něj hodiny tiché samoty. Vhodná příležitost k pročítání lékařských knih, jakož i zpopularizovaných verzí opravdových zločinů a zjišťování příčin smrti.

Občas snil o tom, že se přihlásí na lékařskou fakultu a bude studovat soudní lékařství. Tento obor ho uchvátil. Ostatně, kdyby byl v práci dost přičinlivý, mohl by se stát alespoň prvním nebo druhým asistentem okresního soudního lékaře Franka Quintona. To byl nejvyšší cíl, na jaký by si podle svého soudu mohl troufnout.

Studium na něj bylo poněkud náročné a věděl, že lékařská fakulta by byl tvrdý oříšek. Proto doufal, že se co nejlépe naučí jako samouk, když si bude prohlížet obrázky a ilustrace a biflovat podrobnosti a teprve pak se pokusí o přijímací zkoušky na vysokou školu.

Koneckonců, i Abraham Lincoln se vzdělával sám, že? Na tom přece není vůbec nic špatného. Ani náhodou. A Edmund měl čas, podmínky na soustředění a ctižádost naučit se co nejvíc.

Zářivky vrhaly bílé světelné kužele kolem něj na čistou dlaždicovou podlahu a bílé stěny. Ocel a chrom se blyštěly. Ventilátory slabě vrčely, jako když spící člověk zlehka chrápe. Na chodbách byl klid. Nezvonil telefon ani zvonek výtahu, po podlaze neklapaly sandály s gumovou podrážkou.

Tady v márnici byl na noční směně úplně sám – a to se mu líbilo.

Listoval v medicínských textech a opakoval si, jaký je rozdíl mezi perforující ránou, tedy průstřelem, a hlubokým penetrujícím poraněním. U toho druhého střela prostě vniká do těla a zůstává v něm, kdežto u perforující rány projektil vychází druhou stranou ven a tam při tom obyčejně vyrve velký kus masa.

Edmund se poškrábal na lysém temeni. Louskal definice pořád dokola a usiloval si je zapamatovat. Na další straně analyzoval schémata výstřelů, tečkované čáry znázorňující průnik projektilu tělesnou schránkou. Zatímco jedna dráha může být okamžitě smrtelná, jiná se dá snadno zhojit.

Aspoň že tam byl klid, takže se mohl soustředit. Když si nakonec všechna vysvětlení srovnal v hlavě, většinou mu tam zůstala. Hlava mu sice v týlu třesla, ale nechtěl si dát další kávu nebo vzít aspirin. Rozhodl se, že bolest překoná.

Zrovna když začínal pociťovat úlevu, což by ho vzpružilo, zaslechl nějaký pohyb... jakési vrtění.

Vstal, narovnal se a rozhlížel se po místnosti. Zrovna týden předtím mu jiný zřízenec z márnice navyprávěl nehoráznou lež o jedné mrtvole – o muži, který byl při autonehodě sřat. Ten údajně vstal a odešel z katolického lékařského střediska. V levém rohu zablikalo světlo, ale šouravou chůzí bezhlavé mrtvoly nepostřehl... ani jiný úkaz potvrzující směšné legendy.

Podíval se na skomírající žárovku a uvědomil si, že ho to bleskové světlo ruší. Vzdychl a načmáral vzkaz údržbářům. Ti tam již překontrolovali teplotu v boxech lednice, přidali freon a tvrdili, že v těch minihrobkách – včetně 4E – je všechno přesně tak, jak by mělo být.

Další zvuk už Edmund nezaslechl, a tak otočil list a přešel na další kapitolu. Ta pojednávala o různých povahách zranění způsobovaných tupými zbraněmi a předměty.

Vzápětí ten šramot zaslechl znova – jako by se někde něco šoupalo, mlelo... a pak hlasitou ránu.

Edmund se rázem napřímil a několikrát zamžikal. Bylo mu jasné, že to není výplod představivosti. To v žádném případě. Pracoval v márnici dost dlouho, aby se nenechal vystrašit zvuky provázejícími sesedání budovy nebo vrčením přístrojů.

Další rána. Jako mlácení do kovu.

Vstal a hledal zdroj hluku. Napadlo ho, že se někdo mohl zranit. Nebo že by se do tiché márnice vkradl kdosi s nekalým úmyslem? Ale proč by to dělal? Edmund na svém stanovišti seděl již tři hodiny a za celou dobu nic neslyšel a neviděl. Každého, kdo by tam vešel, by si zapamatoval.

A zase. Bouchnutí, rána a zaškrábání. Teď už o klidu a tichu nemohlo být ani řeči. Někdo na sále bušil, a to stále zuřivěji.

Edmund pelášil do zadní části místnosti a sílil v něm strach. Tušil, odkud hluk vychází. Z jednoho boxu v lednici. V lednici, kde ležely mrtvoly.

Ve školních letech četl horory – hlavně od Edgara Allana Poea – o předčasném pohřbu lidí, kteří vlastně ještě nebyli mrtví. Slýchal vyprávět strašidelné historky o obětech, které byly v kómatu a lidé je omylem zavřeli do lednice v márnici. Tam zemřeli na podchlazení, a ne na vlastní zranění. Šlo o pacienty, jimž byla špatně stanovena diagnóza – měli diabetický šok nebo epileptický záchvat a budili zdání, že jsou mrtví.

Z toho mála, co znal z medicíny, si Edmund vyvodil, že všechny tyto anekdotické příklady, babské povídačky... Nyní se však nemohl mýlit.

Někdo bouchal *zevnitř* jednoho boxu v lednici.

Došel k ní a poslouchal. „Haló!“ zvolal. „Počkejte, vytáhnu vás!“ To bylo to nejmenší, co mohl udělat.

Na zásuvce 4E, odkud vycházely rány, byl štítek „Nesahat. Policejní důkaz“, žlutá páska a nálepka se symbolem BioHazard. Obsahovala tělo mrtvého člena bezpečnostní služby a Edmund věděl, že ta skvrnitá, boulovitá mrtvola potažená slizem je v boxu již několik dní. *Dní!* Pitvu dokonce vykonala sama agentka FBI Scullyová.

Ten člověk přece nemohl být živý.

Po tom, co se Edmund ozval, neúnavné bušení ustalo. Ale opět *zevnitř* vycházel šramot, skoro jako... kdyby tam lezly krysy.

Edmund polkl. Že by to byla nějaká lumpárna? Chce si z něj někdo vystřelit? Lidé si ho často dobírali a vysmívali se mu.

Kdyby to byl fór, byl by pro smích. Ale musel to risknout. Co kdyby někdo potřeboval pomoc?

„Jste tam?“ Naklonil se blíž k uzavřenému boxu 4E. „Pustím vás.“ Stiskl bílé rty, jako by ze sebe chtěl vyždímat trochu víc odvahy, a zatáhl za rukojeť.

Dvířka se otevřela a něco se tlačilo ven. Něco příšerného.